De plaaggeest

Heinrich Hoffmann

Vertaald door: W.P. Razoux

bron
Heinrich Hoffmann, *De plaaggeest* (vert. W.P. Razoux). J. Vlieger, Amsterdam 1880-1890

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/hoff049plaa01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

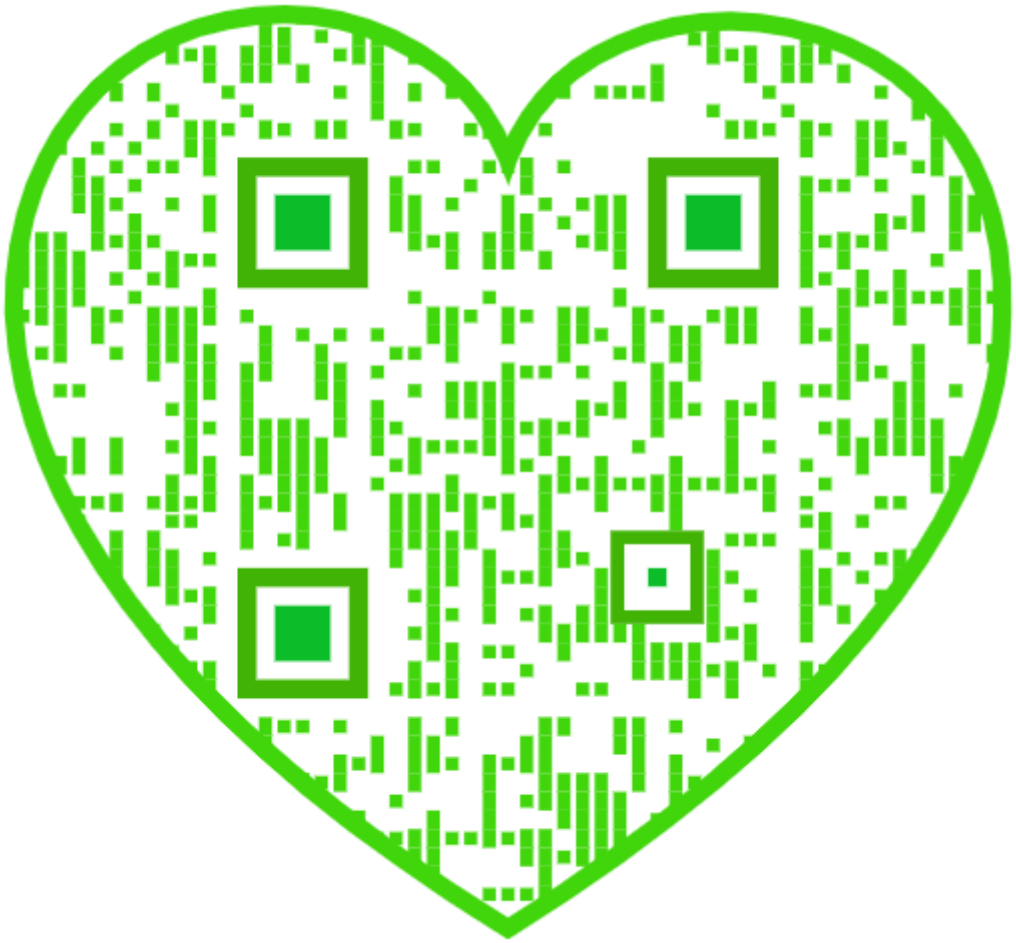

De Geschiedenis van den Plaaggeest.

Kind'ren, weest toch braaf en goed;
Doet niet als die deugniet doet,
Die slechts op de midd'len denkt,
Hoe hij and'ren 't beste krenkt,
Volgt toch Hendrik's voorbeeld niet,
't Plagen bracht hem in 't verdriet.
De slechte knaap liep dag aan dag,
Ver van het ouderlijk gezag,
Gelijk een deugniet langs de straat.
En deed er niets dan kattekwaad.
Een oude fruitvrouw sliep eens in,
En Hein, die 't zag, kreeg 't in zijn zin
Om haar te plagen: en daar gleed;
Door 't vrees'lijk schoppen dat hij deed,
Haar tafel om; en noot en peer,
Viel toen in drek en modder neer.

Het moedertje dat fluks ontwaakt,
Bemerkt de schâ, die Hendrik maakt,
Zij schreeuwt en gilt, zij tiert en raast,
En dienders komen in der haast.
Die hebben aanstonds, zonder schroomen,
Den jongen met zich meêgenomen.

De Geschiedenis van de Zwarte Jongens.

Een moriaan, zoo zwart als roet,
Ging eenmaal wand'len zonder hoed;
De zon, die scheen hem op zijn bol
Daarom nam hij een parasol.
Daar kwam ook Frits naar dezen kant
En hield een vlagje in de hand;
Toen kwam de kleine Jan ter stêe.
Die bracht een' lekk're kraak'ling mee.
En eind'lijk kwam de kleine Klaas
Dat was een rechte hoepelbaas.
Het drietal jongens lachte luid
Het hoedenlooze moortje uit,
En spotte met zijn zwarte huid.

Daar kwam de groote Nikolaas aan,
Die had een' inktpot voor zich staan,
Zoo groot, ja grooter dan de maan.
Hij sprak: ‘komt kind'ren hoort mij aan,
En laat dien moor met vrede gaan!
Het is zijn' schuld toch waarlijk niet,
Dat hij zoo zwart als steenkool ziet,’
Maar kleine Frits en Jan en Klaas.
Die hoorden niet naar Nikolaas,
De jongens spotten lustig door
Met onzen armen zwarten moor.

Toen werd de groote Nik'laas kwaad:
Gij kunt het zien op deze plaat;
Hij pakte fluks de jongens op,
En smeet ze toen, hals over kop,
In d'inktpot neer, in 't zwarte sop.
Eerst hoepel-Klaas, toen kraak'ling-Jan,
En eind'lijk ook den vlaggeman:
Die stèlde vrees'lijk zich te weer,
En riep om hulp wel twintig keer,
Maar toch moest Frits, de schreeuwersbaas
Ook in den pot van Nikolaas.

Hier gaan ze, zwarter nog dan roet,
En dan het moortje zonder hoed,
In 't zonlicht stapt de brave moor
De zwartgeverfde knapen voor,
't Was enkel door hun stout gèspot,
Dat zij geraakten in den pot;
Dus, lieve kind'ren! spot toch niet,
Als gij iets vreemds aan and, ren ziet.